

Arrest

nr. 151 994 van 8 september 2015
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat verzoekende partijen op 4 mei 2015 hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 2 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. VERBOVEN en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. VAN EENO en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de beroepen nr. 171 262, 171 264 en 171 437 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting hebben de verzoekende partijen aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 171 437.

Overeenkomstig voormelde bepaling worden de verzoekende partijen derhalve geacht afstand te doen van de verzoekschriften met rolnummer 171 262 en 171 264.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Shiraz. Op 10/03/1384 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 31 mei 2005 Europese tijdrekening) vatte u uw militaire dienst aan in Iran. Tijdens uw dienst had u een paar vrienden, Me. (...), Mi. (...) en A. (...) waarmee u sprak over religie en de problemen die daarmee samenhangen. Ook over Froud Fouladvand, een Iraniër die vanuit het buitenland een TV programma had waarin hij de koran uitlegde en de fouten eruit haalde, hadden jullie vaak gesprekken. Zes maanden voor het einde van uw militaire dienst op 10/11/1386 (30 januari 2008) leerde u bij uw nicht C. B.-P. (...) (O.V 6.854.788) kennen. Toen C. (...) u vertelde dat zij vaak maatschappelijk zaken neerpande, vroeg u haar om Froud zijn woorden in tekst om te zetten. U gaf haar CD's en cassettes mee om dat te doen. Daarna nam u de teksten mee naar de kazerne waar u ze aan een aantal vrienden doorgaf om ze verder te verspreiden. Een aantal dagen voor uw militaire dienstplicht zou aflopen, besloot uw vriend Me. (...) dat hij er even tussenuit wou. Hij vroeg u pamfletten om verder uit te delen bij zijn vrienden. U gaf hem één blad. Niet veel later, toen u de poort van de kazerne stond te bewaken, zag u dat Me. (...) terug binnengebracht werd. Toen u heel even de kans kreeg met hem te spreken vertelde hij u dat hij gearresteerd was en de leden van de ordediensten het blad, dat u gegeven had, gelezen hadden. U belde direct naar uw vriend Ma. (...) en gaf hem de opdracht de overige papieren die nog in uw wagen lagen, direct weg te nemen. Me. (...) werd naar de cel gebracht. U nam verlof en ging naar huis. De volgende dag, toen u in de kazerne aankwam, werd u opgeroepen door de gerechtelijke politie van de kazerne. Er werd u gezegd dat Me. (...) had bekend dat u hem geholpen had met zijn vlucht en dat het papier dat hij bij zich had, van u was. U zei hen dat u het papier gevonden had en het enkel aan Me. (...) had gegeven om weg te gooien. U werd naar de cel gebracht waar u zeven dagen verbleef. Na het ondertekenen van een belofteverklaring werd u vrijgelaten. Uw militaire dienst werd met twee jaar verlengd en u diende post te vatten in Sikrit. U zette uw politiek getinte activiteiten stop maar hield wel nog contact met C. (...). Een maand voor het einde van uw dienstplicht vroeg u haar ten huwelijk. Uw ouders en uw tante gingen bij haar ouders om haar hand vragen. Na een onderzoek van haar vader naar uw verleden weigerden haar ouders het aanzoek. C. (...) vertelde u dat ze aan iemand anders zou uitgehuwelijkt worden. Na het beëindigen van uw dienst bleven jullie elkaar, tegen de wil van haar familie om, zien. Ook jullie activiteiten zetten jullie verder. Uw militaire dienst kaart ging u niet ophalen omdat u die niet nodig had. Op 25/11/1389 (14 februari 2011) hadden u, C. (...), Ma. (...) en nog een paar vrienden, Mo. (...) en S. (...), afgesproken om op een betoging pamfletten te gaan verspreiden. Terwijl jullie bezig waren zagen jullie plots de vader van C. (...). Ook hij had jullie opgemerkt. C. (...) schrok en nam direct afscheid van jullie. Ook u had na enige tijd geen zin meer en ging, nadat u de rest van de pamfletten aan Z. (...) gegeven had, samen met Ma. (...) naar huis. U belde naar C. (...) maar kreeg geen gehoor. Die nacht vielen de autoriteiten uw woning binnen. U, uw broer A. (...) en Ma. (...) werden die avond gearresteerd. Jullie werden naar de militaire gevangenis gebracht. Na drie dagen vasthouding en na het ondertekenen van een belofteverklaring werden jullie terug vrijgelaten. U nam contact op met Z. (...) en vernam dat C. (...) geslagen was door haar vader en in het ziekenhuis was opgenomen. De volgende dag belde C. (...) u zelf op. Aangezien jullie samen wilden zijn, spraken jullie af om het land te verlaten. C. (...) wilde wel nog even blijven omdat ze dacht dat het regime zou vallen. Zij wou dat jullie nog pamfletten zouden verspreiden op de betoging op 10/12/1389 (1 maart 2011). Die dag kwam zij enkel de pamfletten afgeven die Ma. (...) kopieerde. Za. (...) en Ma. (...) verspreidden de pamfletten. U had schrik en ging terug naar uw werkplaats. Daar kreeg u telefoon van Ma. (...) die u wist te vertellen dat Z. (...) gearresteerd was met alle paperassen. Hijzelf zou onderduiken en hij raadde u hetzelfde aan. U kocht een andere sim kaart en belde vele keren naar C. (...) die haar telefoon niet opnam. Uiteindelijk stuurde u haar een sms dat ze u moest bellen. Toen C. (...) u terug belde wist zij al dat Z. (...) gearresteerd was. Ze zei u ook dat de ordediensten bij de zus van Z. (...) waren binnengevallen en alle documenten en de

computer in beslag hadden genomen. Ook C. (...) was onderweg van de betoging naar huis gearresteerd maar na de tussenkomst van haar vader terug vrijgelaten. U raadde C. (...) aan met u mee te vluchten. Toen de moeder van C. (...) telefoon kreeg van haar echtgenoot, die op vraag van de moeder van Z. (...) op zoek was gegaan naar Z. (...), en deze wist te vertellen dat hij wist dat C. (...) betrokken was bij de arrestatie van Z. (...), slaagde C. (...) erin haar moeder te overtuigen om haar te laten vertrekken. Ondertussen vernam u dat ook Ma. (...) gearresteerd werd. C. (...) vervoegde u en via Turkije kwamen jullie naar België waar jullie op 2 augustus 2011 asiel hebben aangevraagd. Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legde u uw karte-e melli (nationale kaart) en uw rijbewijs neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegde, noch van uw beweerde activiteiten noch van uw beweerde problemen in Iran. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal werd u gevraagd naar uw afzwaaikaart, als (begin van) bewijs van de verlenging van uw militaire dienstplicht, die u, volgens uw verklaringen, opgelegd werd nadat u gearresteerd werd omwille van het doorgeven van een pamflet. U repliceerde dat u deze niet was gaan afhalen omdat u die niet nodig hebt omdat u tijdens uw legerdienst een certificaat houtbewerking had behaald en u daarin wou verder doen (CGVS II p. 2; CGVS III p.). Naast het feit dat het erg merkwaardig is dat u – volgens uw overige verklaringen in uw relaas - poortbewaker was tijdens uw dienstplicht (CGVS I p. 9) blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de militaire kaart in Iran – naast heel wat andere voordelen - nodig blijkt om - onder meer - een rijbewijs te bekomen in Iran. U legde uw rijbewijs neer tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, wat er duidelijk op wijst dat u wel degelijk een afzwaaikaart bezit. Het feit dat u uw afzwaaikaart – waar louter uw persoonsgegevens én de exacte duur van uw militaire dienst op vermeld wordt - achterhoudt doet besluiten dat er geen geloof meer kan gehecht worden aan de door u aangehaalde arrestatie waardoor uw dienstplicht werd verlengd. Aangezien er geen geloof meer kan gehecht worden aan deze arrestatie en dit de reden was waarom de ouders van C. (...) een huwelijk met u weigerden (CGVS I p. 12), komen ook uw verklaringen hieromtrent op de helling te staan. De geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat jullie er ook niet in geslaagd zijn ook maar enig (begin van) bewijs van jullie huidige burgerlijke staat aan te brengen. Bovendien legden jullie ongeloofwaardige verklaringen af over het ontbreken van dergelijk bewijsstuk. Zo werden zowel u als C. (...) meerdere keren gevraagd om jullie shenasnameh (waarin o.m. huwelijken genoteerd worden) neer te leggen. Jullie verklaarden allebei dat dit onmogelijk was aangezien jullie geen contact durfden op te nemen met Iran (CGVS I, p. 3-4, CGVS II p. 2, en III p. 2 ; CGVS I C. (...) p. 5 , CGVS II C. (...) p. 2 en CGVS III C. (...) p. 2). Jullie slaagden er wel in jullie karte- e melli (nationale kaart, identiteitskaart) en uw rijbewijs neer te leggen. U verklaarde dat jullie deze documenten hadden meegebracht uit Iran. Merkwaardig hierbij is dat noch u noch C. (...) enig identiteitsdocument hebben neergelegd tijdens jullie gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Meer nog, uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u, op de duidelijke vraag naar identiteitsdocumenten, heeft verklaard dat uw identiteitskaart (karte-e melli) en uw geboorteboekje (shenasnameh) zich in Iran bevinden (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken vraag 21). Geconfronteerd met deze vaststellingen verklaarde u dat u dit nooit gezegd heeft voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men ook nooit heeft gevraagd naar uw identiteitsdocumenten, enkel naar uw paspoort (CGVS I, p. 7). Een loutere ontkenning van eerdere verklaringen is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken dat er wel degelijk – op meerdere momenten – naar identiteitsdocumenten wordt gevraagd. Hoe dan ook had u, zeker gezien het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax...), de mogelijkheid om andere vrienden en/of kennissen, familieleden, die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek uw familie te benaderen om een bewijs van uw burgerlijke staat te bekomen. U deed dit echter niet. Bovenstaande vaststellingen doen het vermoeden rijzen dat jullie ook jullie shenasnameh (moedwillig) achterhouden voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie staat die niet in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen mbt jullie burgerlijke staat.

Daarnaast dient ook gewezen te worden op een aantal elementen die de waarachtigheid van de door u aangehaalde politieke activiteiten en de authenticiteit van uw beweerd politiek engagement ondermijnen. Zo verklaarde u, dat u reeds tijdens uw legerdienst met andere mensen sprak over Froud Fouladvand. U keek naar zijn satellietprogramma's op tv en nam deze ook op. Nadat u C. (...) had leren kennen vroeg u haar van deze opnames een samenvatting te maken en dit uit te schrijven zodat u deze

als pamflet kon verspreiden. Volgens uw verklaringen zou u het programma van Froud Fouladvand meer dan twee jaar gevolgd hebben (CGVS III p. 6). Echter, gevraagd naar zijn ideologie kon u niets meer vertellen dan dat hij de koran uitlegde in begrijpbare taal en hij geen moslim is. U wist niets over zijn politieke visie, wist niet of hij aanhanger was van een politieke partij noch kon u iets vertellen over zijn standpunt ten opzichte van de voormalige Iraanse shah. Ook zijn verblijfplaats net voor zijn verdwijning was u onbekend (CGVS III p. 5,6,7). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Froud Fouladvand de kleine monarchistische partij "Anjoman-e Padeshahi" vanuit het Verenigd Koninkrijk heeft geleid. F. Fouladvand was geen aanhanger van Reza Pahlavi maar geloofde wel dat de macht van de monarch beperkt diende te worden door het parlement. Froud Fouladvand was bekend van zijn satelliettelevisieshows waarin hij opriep om het regime omver te werpen. Daarenboven verklaarde u dat u C. (...) leerde kennen in de zesde maand van 1386 (september 2007) terwijl u naar een satellietprogramma van Fouladvand aan het kijken was (CGVS II, p. 4). Uit de beschikbare informatie blijkt dat Froud Fouladvand toen reeds een negental maanden verdwenen was. Het is op z'n minst merkwaardig dat u hierover, tijdens uw opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal, niets over vermeld heeft. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken meerdere keren verklaarde dat u problemen kende omwille van uw deelname aan betogingen in Iran. U repte er met geen woord over het feit dat u er pamfletten verspreidde (CGVS vragenlijst, afgelegd voor de Dienst vreemdelingenzaken, vraag 3 en 5), nochtans, volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, de reden waardoor u meerdere keren gearresteerd werd én tevens uw belangrijkste vluchtmotief. Meer nog, toen u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar de reden van de betogingen waaraan u had deelgenomen raakte u niet verder dan " ik denk dat het te maken had met de groene revolutie". Nochtans werd 25/11/1389, de dag waarop u op de betoging pamfletten aan het verspreiden was, uitgeroepen tot "day of Rage", dag van de woede, in solidariteit met de protesten in Tunesië en Egypte, wat ook heel duidelijk te horen was aan de slogans die die dag geroepen werden. Als verklaring voor uw onwetendheid verklaarde u dan weer dat u er die dag niet was om de betoging mee te maken en/of om persoonlijk te betogen (CGVS III p. 3). Het is op z'n minst merkwaardig te noemen dat u, indien u die dag werkelijk aanwezig was op de betoging, u hiervan niets zou gemerkt hebben.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u ook helemaal niets kon vertellen over uw (huidige) eigen (juridische) situatie in Iran noch over het lot van Z. (...) en Ma. (...), die beiden gearresteerd werden. Gevraagd of de autoriteiten nog zijn langsgekomen terwijl u ondergedoken zat bij Mo. (...) verklaarde u louter dat u het niet weet, meer nog, dat u het niet had gevraagd omdat u ervanuit ging dat men het u wel gezegd zou hebben. U verklaarde voorts wederom dat u geen contact kon opnemen met Iran. U had ook geen mensenrechtenorganisaties noch het Rode Kruis gecontacteerd om vanuit België meer te weten te komen over het lot van Z. (...) en Ma. (...) (CGVS III, p. 7,8). Zoals eerder reeds werd vastgesteld had u, gelet op de beschikbaarheid van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax,...), de mogelijkheid om andere vrienden en/of kennissen, familieleden, die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren om de stand van zaken na te gaan. Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Tot slot dient er nog gewezen te worden op enkele merkwaardigheden, tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog meer ondermijnen. Zo legden u en uw partner C. (...) tegenstrijdige verklaringen af omtrent jullie reisroute van Iran tot België. Jullie verklaarden voor de Dienst Vreemdelingenzaken, allebei, dat jullie tien dagen in het huis van de smokkelaar in Julfa, Iran en daarna een viertal dagen in een onbekend dorp in Turkije hebben verbleven alvorens met de vrachtwagen naar België te vertrekken (verklaring afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 35). Voor het Commissariaat-generaal verklaarden jullie dan weer slechts vier dagen in Julfa, Iran te zijn gebleven en twee en een halve maand in Erdine, Turkije (CGVS I p. 8; CGVS I, C. (...) p. 6,7). Ook verklaarde u dat u, toen u wou vluchten en u C. (...) telefonisch niet kon bereiken, u haar een sms stuurde waarop u haar vroeg om u terug te bellen (CGVS I p. 11; CGVS II p. 11). C. (...) daarentegen verklaarde dat u een boodschap op haar antwoordapparaat had ingesproken (CGVS I C. (...) p. 8).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd. De door u neergelegde nationale kaart toont enkel uw identiteit en nationaliteit aan, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de partner van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over, daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft, in hoofdzaak steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Wat betreft uw arrestatie omwille van het feit dat u uw hoofddoek niet correct droeg dient te worden opgemerkt dat deze werd afgesloten met het ondertekenen van een belofteverklaring en derhalve niet volstaat om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3. Waar verzoekende partijen aangaande de motivering waarbij verwerende partij verwijst naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit de link blijkt tussen de militaire kaart en het verkrijgen van een rijbewijs stellen dat deze informatie niet volledig is daar een attest van de school dat men student is volstaat om een rijbewijs te verkrijgen, oordeelt de Raad vooreerst dat dit een blote bewering betreft daar niet onderbouwd door enige objectieve informatie. Verzoekende partijen brengen geen andersluidende of aanvullende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

Daarenboven wijst de Raad erop dat door verwerende partij eveneens wordt aangehaald dat buiten het bekomen van het rijbewijs ook nog tal van andere voordelen aan het bezit van een afzwaaikaart – die trouwens enkel de persoonsgegevens en de duur van de legerdienst bevat – zijn verbonden wat de onaannemelijkheid van het niet afhalen van deze kaart enkel bevestigt.

Dat eerste verzoekende partij deze militaire kaart niet kan voorleggen waaruit minstens de totale duur van de militaire dienst zou blijken ongeacht de reden van deze beweerde langere periode betreft dan ook een wezenlijk ondermijnen van de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

3.2.4. Betreffende het verweer van eerste verzoekende partij dat zij naar een *“herhaling”* van een programma van Froud Fouladvand aan het kijken was toen zij haar partner, tweede verzoekende partij, leerde kennen, wijst de Raad erop dat dit verweer resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers stelt verwerende partij niet dat het onmogelijk zou zijn op dat ogenblik naar een programma van Froud Fouladvand te hebben gekeken nu deze reeds een negental maanden verdwenen was, doch merkt verwerende partij op dat het merkwaardig is dat eerste verzoekende partij in de opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal nooit melding heeft gemaakt van deze verdwijning. Deze vaststelling dient overigens samen gelezen te worden met de overige door verwerende partij aangeduide flagrante onwetendheden in hoofde van eerste verzoekende partij met betrekking tot Froud Fouladvand. Dergelijke vaststellingen ondergraven verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het beweerde asielrelaas.

3.2.5. Waar verzoekende partijen met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de door hen voorgehouden reisroute als verweer opwerpen dat de door hen voorgehouden versie op de Dienst Vreemdelingenzaken *“verkeerd werd genoteerd”* stelt de Raad evenwel vast dat beide gehoorverslagen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partijen werden voorgelezen in het Farsi en door hen op 11 augustus 2011 voor akkoord werden ondertekend (administratieve dossiers, stuk 19 voor eerste verzoekende partij en stuk 21 voor tweede verzoekende partij). Voormeld verweer kan dan ook door de Raad niet worden bijgetreden.

3.2.6. Verzoekende partijen menen dat er geen tegenspraak is tussen een *“sms”* en een *“boodschap”* nalaten op een gsm nu het woord *“peykam”* in het Farsi zowel *“boodschap”* als *“sms”* betekent. De Raad oordeelt echter dat ook dit verweer niet kan worden gevolgd daar het gehoorverslag van tweede verzoekende partij duidelijk gewag maakt van een boodschap die werd *“ingesproken”* op haar gsm (administratief dossier, stuk 12, p. 8). Het bijkomend verweer van tweede verzoekende partij dat zij de *“extra optie van een antwoordapparaat op haar gsm”* niet had, betreft naast een blote bewering tevens een flagrante *post-factum*-verklaring die duidelijk na reflectie teneinde de uiteenlopende versies toch eenduidig te laten schijnen tot stand is gekomen. Immers maakte tweede verzoekende partij gewag van het *“inspreken”* van een boodschap en niet van het *“verzenden”* van een boodschap.

3.2.7. Ten slotte stelt de Raad vast dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde shenasnameh's blijkt dat verzoekende partijen op 10 februari 2011 in Shiraz in het huwelijk traden hoewel zij in het door hen voorgehouden asielrelaas steeds hebben voorgehouden dat het huwelijk door de ouders van tweede verzoekende partij werd geweigerd en lieten uitschijnen in Iran niet te zijn gehuwd. Ter terechtzitting geconfronteerd met deze vaststelling geven verzoekende partijen toe dat zij inderdaad een leugenachtige houding hebben aangenomen door te laten uitschijnen dat zij in Iran niet getrouwd waren en dat zij bewust hun shenasnameh's hebben achtergehouden daar hierop hun huwelijkse staat is vermeld. Verzoekende partijen voegen eraan toe dat zij zich bewust waren van het feit dat bij neerlegging van deze shenasnameh's hun asielrelaas ongeloofwaardig zou voorkomen. Op advies van andere Iraniërs hebben zij deze dan ook achtergehouden.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Het bewust achterhouden van voormelde informatie in de overtuiging dat dit de geloofwaardigheid van hun asielrelaas zwaar zou hypothekeren bevestigt de reeds door verwerende partij vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden relaas.

3.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.9. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire

bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

De noodzaak van de beoordeling van een binnenlands vestigingsalternatief, zoals geopperd door verzoekende partijen in het verzoekschrift, is dan ook om voormelde redenen totaal irrelevant.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaken met rolnummers X en X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT